

reret virksomheden i januar kvartal, dels den afgift, som virksomheden har betalt i januar kvartal af sin egen indførsel.

Giver man for „importmomsen“ — ligesom for tolden — en afregningsperiode på et kvartal med betalingsfrist 1 måned 20 dage, udskydes betalingen af „importmomsen“ fra januar til april kvartal. Foretager man ikke andre ændringer i merværdiafgiftsloven, sker der herefter det, at virksomheden skal betale „importmomsen“ for januar kvartal midt i april kvartal samtidig med kvartalsafregningen for merværdiafgiften, men ikke vil være berettiget til at trække „importmomsen“ vedrørende januar kvartal fra i den udgående afgift før ved kvartalsafregningen for april kvartal, d.v.s. den 20. august. Forhøjer man samtidig — som forudsat ved folketingets behandling af merværdiafgiftsloven — importafgiftssatsen til den almindelige — 12½ pct. — vil dette medføre en ikke ubetydelig likviditetsstramning for importørerne.

Ændrer man derimod samtidig med etableringen af kreditordningen reglerne om fradraget for indgående afgift således, at afgiften af importen kan fradrages ved opgørelsen af afgiftstilsvaret for den periode, hvori importen har fundet sted, vil det afgiftsmæssige resultat for importøren og statskassen blive det samme som helt merværdiafgiftsfri import. Man får altså med denne kombination af kvartalskredit og fradragsret for „importmoms“ i importkvartalets afgift kun en unødigt administrativ komplikation af en ordning, hvorefter importen er fri for afgift.

Det kan ikke bestrides, at en kreditordning for merværdiafgift af importvarer vil give toldvæsenet langt mindre administrative fordele end merværdiafgiftsfri import, idet en kreditordning navnlig vil medføre, at man fortsat skal beregne, bogføre, opkræve og føre kontrol med afgiften, og at toldvæsenet fortsat må foretage værdiansættelse af alle indførte varer (det drejer sig om godt 2 mill. angivelser pr. år), hvorimod toldvæsenet ved merværdiafgiftsfri import kun skal foretage en egentlig værdiansættelse for så vidt angår den ret beskedne del af den samlede vareindførsel, der er værditoldbeskattet. Navnlig det sidste forhold stiller store krav til toldvæsenet. Hertil kommer, at „importmomsen“ også for erhvervslivet er en administrativ belastning.

Det er derfor givet, at dersom man kunne begrænse sig til alene at anlægge et rationaliserings-synspunkt, måtte man gå ind for ophævelse af „importmomsen“.

Imidlertid vil en ophævelse af „importmomsen“ have visse samfundsøkonomiske konsekvenser såvel

i forbindelse med foranstaltningens gennemførelse som på længere sigt:

- a. Merværdiafgiftsfri import vil i alle tilfælde stille importøren gunstigere i afgiftsmæssig henseende end den, der foretager sit indkøb hos en indenlandsk virksomhed. Dette indebærer alt andet lige en tendens til forøgelse af importen og en forringelse af beskyttelsen af dansk produktion.
- b. De under a. nævnte forhold vil svække betalingsbalancen.
- c. Ved overgangen til merværdiafgiftsfri import vil der i løbet af det første kvartal efter ordningens gennemførelse opstå et provenutab på godt 600 mill. kr.
- d. Foranstaltningen vil øge ophobningen af indbetalinger på de 4 årlige indbetalingsterminer, hvilket mindsker Nationalbankens mulighed for at styre likviditetsudviklingen.

Toldkommissionen har indgående drøftet de under a-d nævnte forhold. Der henvises til kommissionens betænkning.

Man er enig med kommissionen i, at da der efter de gældende regler opkræves kontant merværdiafgift af alle indførte varer, vil en kreditordning for tolden og de punktafgifter, der opkræves i forbindelse med indførselen, forspilde sit formål, dersom man ikke samtidig enten ophæver „importmomsen“ eller gennemfører en kreditordning for den. Merværdiafgiftsfri import vil som nævnt give toldvæsenet og erhvervslivet de største administrative fordele. Også en kreditordning for merværdiafgift af indførte varer imødekommer dog i ret vidt omfang de krav, der må stilles til betalingsfunktionens udformning under den ny toldbehandlingsprocedure. En kreditordning indebærer således den ønskede adskillelse af godsfrigørelsesfunktionen og betalingsfunktionen, og selv ved en kreditordning med en afgiftsperiode på 1 måned og en betalingsfrist på 1 måned vil betalingsfristen være tilstrækkelig til, at regnskabsførelse og opkrævning kan undergives central EDB-behandling.

Af de under a-d nævnte grunde har regeringen ment at måtte foretrække en kreditordning for „importmomsen“ frem for merværdiafgiftsfri import.

Nedenstående tabel viser de statsfinansielle virkninger ved indførelse pr. 1. april 1971 af en kreditordning for tolden med en afregningsperiode på 3 måneder og en indbetalingsfrist på 1 måned 20 dage, og en kreditordning for „importmomsen“ med